

[Axel Kristensen.]

ikke nu faa at vide: Hvad har den højtærede Udenrigsminister ment paa det Tidspunkt, da han forelagde Noten for Det udenrigspolitiske Nævn? Mente den højtærede Udenrigsminister dengang, at det vilde være farligt, forkasteligt, skadeligt for Danmark — ikke for Regeringen, ikke taktisk, men rent sagligt — at faa rejst et Spørgsmaal over for de Allierede om en § 5? Og hvis den højtærede Udenrigsminister dengang har ment det og senere har skiftet Mening, hvornaar har dette Meningsskifte da fundet Sted?

Jeg har aldrig i mit Liv hørt Udenrigsministeren tage Afstand fra en § 5. Jeg har været enig med Udenrigsministeren i, at den Regering, vi havde, skulde sidde længst muligt, at det, at vi havde den anden Opfattelse end f. Eks. det radikale Parti paa dette Punkt, kunde være farligt for Regeringen, og at man derfor ikke her i Salen skulde rejse Krav om en § 5, før dette var ubetinget nødvendigt. Men det forandrer ikke noget i det rent saglige, hvad der var rigtigt paa dette Omraade. Om dette har Udenrigsministeren slet ikke udtalt sig. Naar Udenrigsministeren taler om, at han ikke havde medtaget det i sit første Udkast, saa kan det jo meget vel være, fordi Udenrigsministeren mente, at han ikke kunde faa det igennem, men var det forkert at medtage det af Hensyn til Danmark, udenrigspolitisk? Lad os faa det at vide. Jeg haaber ikke, Udenrigsministeren slipper uden om at sige, hvad han har ment paa de forskellige Tidspunkter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Gustav Pedersen: Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen prøver stadig at undrage Oversigten over Problemet et Led. I sit sidste Indlæg sagde det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at det var Udenrigsministerens Udtalelse til „Social-Demokraten“, der var Begyndelsen. Nej, det var nemlig ikke Begyndelsen. Begyndelsen var, at man fra Venstres Side angreb Udenrigsministeren under Henvisning til et tilfældigt Dokument, som ikke blev Regeringens endelige Standpunkt, der jo blev 19. Oktober-Noten. Deroverfor siger Udenrigsministeren ikke andet end, at det var ikke hans første Udkast, og gør saa opmærksom paa sit første Udkast. Dette alene har givet Anledning til det Væld af Skældsord, som det ærede Medlem Hr. Knud

Kristensen i sin første Finanslovtale dyngede over den højtærede Udenrigsminister.

Jeg vil saa blot sige en Ting til det ærede Medlem Hr. Harald Petersen. Det ærede Medlem sagde gentagne Gange, at Regeringen var helt enig i Sydslesvigsagen. Saa kunde jeg godt lide at faa at vide, hvordan man netop paa Basis af denne Sag kom til at drøfte mellem to Ministre, om det var nødvendigt at udtræde af Regeringen. Det gør man da almindeligvis ikke, naar det drejer sig om, om et Komma skal staa det ene eller det andet Sted, eller om en Tale kunde være holdt paa den ene eller den anden Maade. Naar ansvarlige Ministre drøfter Spørgsmaalet om Udtræden af Regeringen, maa der dog ligge andet end almindelig Taktik angaaende en Tale eller noget lignende bagved. Der maa ligge en virkelig Uoverensstemmelse bagved, og det er det, som rimer saa mærkelig daarligt med den Paastand om Enighed, der blev fremført, længe, længe før Regeringen gik af.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Harald Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Harald Petersen: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen skal ikke lede med Lygte efter noget, som han ikke kan finde. Det, der er det reelle — det har jeg sagt nogle Gange, men jeg maa gentage det, da det ærede Medlem aabenbart ikke vil forstaa det — er, at om den Politik, som Regeringen anlagde, fra Forarbejderne til 19. Oktober-Noten og fremefter, stod Regeringen inklusive Udenrigsministeren enig. At der paa forskellige Punkter i den senere taktiske Behandling af Spørgsmaalet har været forskellige Opfattelser inden for Regeringen og maaske ogsaa inden for andre Kredse af Venstre, har vist ikke været nogen Hemmelighed for nogen, heller ikke før den Debat, der har fundet Sted i Dag. Det er dette rent taktiske Spørgsmaal, som jeg for mit Vedkommende, som jeg har erkendt i Dag, har henlagt til den højtærede Udenrigsministers Overvejelse, og min Stilling vilde, for saa vidt han havde reageret, have været positiv i den Retning, som den højtærede Minister havde ment det nødvendigt. Det er det, der ligger bag, hverken mere eller mindre; derfor mener jeg virkelig, jeg med Sandhed kan sige, at naar den højtærede Udenrigsminister hverken reagerer over for Sagen eller over for Taktikken, maa man være berettiget til at gaa ud fra, at han ikke har følt sig i saa dyb Uoverensstem-